

שפת אמת שמוטות פרשת ויקהיל שנה תרלה

בפסקוק מרבים העם להביאו כו' ויצו משה כו' ויכלא העם מהביא. יש להבין מה זה האריכות בתורה בעניין זה. ונראה כי ראו הצדיקים והחכמים כי נטפשות התאנדרות יותר מהראוי. וחשו שלא יהיה עוד ברצון אמת לשם שמיים. כי הכל חולך אחר הרצון לש"ש. ולפי דרכנו פרשנו כי ע"ז שמנעו עצמים אה"כ מהריבוי כדכתיב ויכלא העם. ע"ז תיקנו זאת היתרונו שלא נתקלקל הנדבה ע"י התפשטות כנ"ל. ושמעתינו מאא"ז מ"ר ז"ל פ"י הפסוק מה יפו עמוק בណעלים בת נדיב ובפי כי נדיות הרצון צריך מנתן ושמירה שלא יתפשל הרצון והחשך לדברים אחרים כו'. וזהו פ"י המשנה ממשיעין על השקלים ועל הכלאים שלא יתערבו רצונות אחרים לרצון הנדבה.

שפת אמת שמוטות פרשת ויקהיל שנה תרלה

בשם אמר ז"ל על פסקוק ויובאו האנשים על הנשים עפ"י מאמר זו"ל במקומות שבע"ת עומדים אין צדיקים גמורים יכולין לעמודו. ווז"ש האנשים שחתאו בזוחב העגל באו בחילא סגי על הנשים שלא חטאו כו'. וזה פ"י תשובה שע"י שלוחך לו דרך מרצון החטא איך לעשות רצון עלין כאמור עשה רצונו כרצונך. נמצא מחזיר רצון החטא למוטב. כי כל הרצונות אשר לא לה' מהה נמצאים באדם רק כדי ללמדך דרך לעובודתו ית' ונמצא משיב הרצון למקוםו. וזה המקום אין צדיקים גמורים יכולין לעמוד בו כי לא נמצא להם רצון עמוק כזה:

שפת אמת שמוטות פרשת ויקהיל שנה תרלו

ויקהיל משה כו' ויאמר כו' אלה הדברים כו' לעשות אותם. לפי הפשט קאי על מלאכת המשכן שנאמר אחר כך. אמנים הקדיסים להם מצות השבת כי בזוחב הקהיל אותם כי באמת ע"י החטא בעגל ניטל מהם האחדות כמ"ש אלה כו' לתקן חטא של אלה אלהין כו'. פ"י שנפלו למקום הפירוד והריבוי וזה נתקן ע"י מלאכת המשכן שהוא התקירבות הנפרדים לקשר הכל בשורש האחדות ולכון במשכן הי' כל מיני ל"ט מלאכות שהוא שורש כל המעשים להחזרם אל מקור האחדות. אך אין יכולין לבוא לזה הוא ע"י השבת שמצויה וזה לא נאבד מהם וננתחזר בשבת בשורש האחדות ולכון הקדיסים השבת

שפת אמת שמוטות פרשת ויקהיל שנה תרלו

ושמעתי מאא"ז ז"ל על הפסוק העשיר לא הרבה כו'. כי ב' בחיל נדבות היל. להעשיר שיעזר עצמו ע"י רצון המוקם. והענין שייתנדב יותר מכפי היכולת כו'. וזה ענין אם רץ לבך שוב לאחר. כמ"ש והחיקות רצוא ושוב שצרך האדם בכל מעשה לידע כי אין בכחו באמת להשלים רצון הבורא כראוי. ע"י ההגעה בסוף המעשה לבקש עוז מהשי"ת על ידו וזה נשלם המעשה ונעשה דבר של קיימה. כמ"ש לאל גומר עלי שסוף השלימות הכל הוא רק בכך השי"ת:

שפת אמת שמוטות פרשת ויקהיל שנה תרמב

בפסקוק והנשאים הביאו חסר י' ע"י שנטעצלו כו' ע"ש ברשי' ובמד'. והענין להראות כי ביוטר צדיק מי שהוא במעלה יתרה להחזיק במדת הזריזות כי זריזות מביא לידי חסידות. لكن בתחלת העבודה יש לכל א' הזריזות. אבל בהתרומות האדים נופל מהזריזות וזה פחיתות גוזל لكن יכול הפהות

ממנו במדרגה להקדים אותו בכח הזריות כמ"ש חזית איש מהיר כי לפני מלכים יתיצב. לפני ממש. כי הוא מקדים. כמו שזריזן מקדימים למצות הוא כן. שע"י הזריות מקדים לעלה ממדרגתנו:

שפת אמת שמוט פרשת ויקהל שנה תרמג

ויקהל משה כי. למחorbit יה"כ כשירך מן ההר כמ"ש רשי ז"ל. כי בגין היו מתאבלים ועתה שחזרו בתשובה נתנו להם הקדוש ברוך הוא ברחמי מצות נדבת המשכן לשמהם. כי הנדבה בשמה גדולה הביאו. ואיתא כל המצוות שקבלו עליהם בשמה עדין עושים בשמה. لكن אחר שהתחלו מחדש קיבל על תורה ומצוות בשמה נשאר קבוע לעולם. ויתכן לומר שעל ידי שהתנלבו בשמה וזה לוזרות ליתן להם מי שמה בסוכות. אחר יה"כ שבני הימה בעלי תשבות ניתן להם שמה בעבודת ימי החג כמ"ש ולקחתם לכם כי ושמחתם לפניו ה' כי מלאכת המשכן והסוכה הוא עני אח"ז. ועיקר הכל ע"י השמה שבעל תשובה שמה בחתרכובתו אליו ית' זוכה להשתראת השכינה:

שפת אמת שמוט פרשת ויקהל שנה תרמג

בפסקוק קחו מאתכם תרומה לך. כי מקודם הי' הכל בתוערות ממשים יציאת מצרים וקיבלו התורה. ועתה תי' צרך התוערות מלמטה. שוה עניין הפרש שבין צדיקים גמורים לבני תשובות. ובמדרש תרומה אני ישנה כי קול חזוי דופק פתיחי כי. פי' שורמו להם השית' שהפטירה תלוי עתה בהם. וזה עניין תורה שבע"פ דצ' וחזי עולם נטע בתוכנו. שע"י שתורה שבע"פ קרוב אל האדם וחטא שלוט בו יותר. لكن עשה הקדוש ברוך הוא נטעה עולמית שלא יוכל לעולם לפסקוק מבני". כמ"ש כי לא תשכח מפי זרעו הוא בחיל תורה שבע"פ שנטע בתוכנו. ומצד זה יכולין לחזור לעורר כח התורה של מעלה שע"י החטא מתרחקין מורה של מעלה וצריכין לחתקרב ע"י תשובה והתוערות שלמטה:

בשם מורי ז"ל בפסקוק האנשים על הנשים לרמזו מעלה בע"ת שאנשים שחתאו נתעלו על הנשים שלא חטאו עכ"ז פח"ת. כי הטו כל הרצונות להתנלב בלב שלם. וכתיביהם והם הביאו כי' עוד נדבה. עוד הוא יותר מהסדר ודרך הטבע בבורק. ובחתא כתיב רך וישבימו. וכן כתיב בבורק בבורק. וכי' והמלאה הייתה היתה דים פי' על המתנדבים שנתקנו כולם בכך נדבה ומלאה זו. כמו הלשון של החטא ודי זהב ועתה ניתקן הכל. וממילא והחטא. כי כשנתקנו אחר החטא וזכו שירה השכינה במעשה ידים ממילא הוא יתרון מעלה. כמ"ש במקום שבע"ת עומדים אין צ"ג יכולין לעמוד. וזה שע"י שהיתה דים לכך והחטא. ויתכן לפרש לכל המלאכה הוא כלל הבריאה שנעשה פגם ע"י החטא בכל העולם וע"י הנדבה ניתקן. לעשותו הוא לשון תיקון ועוד והותר כן".

שפת אמת שמוט פרשת פקודי שנה תרל"ה

ואז הדרב פקודי המשכן הם המצוות פקודי ז"ל ישווים. והם מביאין השראות השכינה. لكن נקרא פקודי המשכן משכן העדות. פי' איך בא השראת השכינה ע"י המצוות. ע"י שככל מצוה היא קבלת מלכותו ית' שהוא עדות שמשועבדים אנחנו לעשות רצון המקומות ב"ה אבינו מלכנו. וע"י העדות זה שבני ישראל מעידין עליו ית'. משרה הקדוש ברוך הוא שכינתו על המצוות. דאיתא הבית הקדוש ברוך הוא בתורה וברא העולם. להבין דברי חכמים יש לשים לב איך יצאו מעשה בראשית מכח עליון שהוא גבורה מעל גבורה. אך ע"י התורה והמשפט. כי משפט יש בכל דבר איך להתנהג בדבר זה עפ"י התורה. ומצד זה יש קיום לכל המעשים מצד שיש להם שייכות אל התורה שהוא רצונו ית'.

וכמו שברא הקדוש ברוך הוא העולם בכח התורה. כמו כן כפי מה שבנ"י מברrin זאת של כל קיום העולם הוא ע"י התורה ומצוות שמחלבין בעשי' כל כך מעוררין השגחתו ית' כמו בשעת הבריאה. ו"ש אורייתא וקוב"ה וישראל חד שמעידין זה על זה כדאיתא במד'. וזה משכנן העדות. והבן כי הוא כלל גדול בתורה:

شفת אמרת שמות פרשת פקודי שנה תרגמג

בפסוק אלה פקודי המשכנן העדות כו'. דוגם הלוחות נק' העדות. כי הנה כל הבריאה הי' להעיד על הבורא ית' כמ"ש כל פעול ה' למענהו וודשו חז"ל לשון עדות כדכתיב לא תענה כו'. והנה מקודם נתן להם הש"ית תורה מן השמים והוא עדות שכש망תנהגין עפ"י דרך התורה וודאי רואין ומבינים חסדי הש"ית ומיעידין עליו. וככתייב אתה הראות לדעת. דיש עדות בראייה בלי ידיעה. ובידיעה. כדכתיבبعد או ראה או ידע. וע"י התורה שבכתב שנתן לנו הש"ית שהוא בח"י אספקלריא המAIRה וכמו שראהין כ' בלוחות. כמו כן באותו כח חי עולם נטע בתוכנו שהוא בח' תורה שבע"פ והוא דעת. שהגים שאין רואין. בכח בנ"י בנדבת לבם לכונן אל רצון אביהם شبשים. ולכן אחר החטא שנתרחקו מבחי' הראשונה חזרו למקומות ע"י הדעת שנשאר בלבם. ולכן נק' עתה משכנן העדות עדות שהשכינה שורה בישראל דיקא תנך לבם של ישראל. וזה עצמוני העדות על הבורא ית' שמה שראו בסיני נחקר בלבם עד שגם בהסתדר פנים נתעוררו מעצמותם. لكن עדות הוא שהוא תורה אמרת עדות זה תלוי בתיקון העשי'. لكن בכח המשכן באו לעדות זה. וכמו כן בשבת קודש שמבלין המעשים זוכין לעדות זה דכתיב בשבת לדעת:

شفת אמרת שמות פרשת פקודי שנה תרגמג

ובמדרשו ויביאו את המשכן אל משה רבotta בנות עשו חיל ואת עליית על כולנה כו'. דהנה מקודם הי' התעוררות מן השמים. ומרע"ה הביא התורה מן השמים ומשיך לבן של ישראל לשמים. ועתה הוצרך להיות התעוררות מלמטה. ועשו בנ"י המשכן וhibiao אל מרע"ה. ו"ש רבות בנות עשו חיל כי לא הי' יכול משה רע"ה לנתן כחו עד שתיקנו בנ"י בעצמותם תיקון הצריך. וכשנתקרו בו להיות אחד אז חל כחו של מרע"ה. וכמ"ש וכי יישורון מלך זה מרע"ה. בהתחасף ראשיו עם כו'. ככל מר אחר שנתאחדו בנ"י חל כחו של משה רע"ה. וכמ"ש וירא משה כו' ויברך אותם בח' של הנגgt אספקלריא המAIRה בח' ראי' כמ"ש לעיל. וرمזו חז"ל נתקשה משה רע"ה במחצית השקל כו' וכן בכל מלאכת המשכן כו' הוא מנ"ל שה' צריך התעוררות מלמטה כמ"ש פתוח לי

